

คำพิพากษาฎีกาที่ 2841/2557

นางสาวฉัตร

โจทก์

บริษัทซี จำกัด

จำเลย

เรื่อง ลูกจ้างอ้างว่าไม่ทราบว่ามีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายจากการเลิกจ้างไม่เป็นธรรมไม่ได้หากสละสิทธิเรียกร้องแล้ว

1. โจทก์ฟ้องว่า จำเลยจ้างโจทก์เข้าทำงานครั้งสุดท้ายทำหน้าที่เลขานุการผู้บริหาร ต่อมา จำเลยเลิกจ้างโจทก์โดยโจทก์ไม่มีความผิดเป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม ขอให้บังคับจำเลยจ่ายค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมพร้อมดอกเบี้ยจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

2. จำเลยให้การว่า จำเลยมีพนักงานทำหน้าที่เช่นเดียวกับโจทก์อยู่แล้ว 1 คน ซึ่งมีประสบการณ์และผลงานโดยรวมดีกว่าโจทก์ และไม่มีลักษณะงานอื่นที่โจทก์มีคุณสมบัติตรงกับตำแหน่งที่จะย้ายโจทก์ไปทำงานได้ โจทก์จึงตกลงกับจำเลยและยินยอมให้จำเลยเลิกจ้างโจทก์ โดยโจทก์ได้รับค่าชดเชยสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ค่าชดเชยวันหยุดพักผ่อนประจำปีจนเป็นที่พอใจของโจทก์ พร้อมกับสละสิทธิฟ้องร้อง โจทก์มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกล่าวคำพูดเท็จต่อพนักงานคนอื่น ทำให้จำเลยได้รับความเสียหาย จึงมิใช่เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม และค่าเสียหายตามฟ้องสูงเกินไป ขอให้ยกฟ้อง

3. ศาลแรงงานกลางพิจารณาแล้ว พิพากษายกฟ้อง

4. ศาลฎีกาปรึกษาแล้ว โดยศาลแรงงานกลางฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยบอกเลิกจ้างโจทก์และได้มีการเจรจาในเรื่องเงินที่โจทก์จะได้รับจากจำเลยตามบทสนทนาในวีซีดีวัตถุพยานหมายเลข 1 และหนังสือบอกเลิกจ้าง เอกสารหมายเลข 1 ทำขึ้นภายหลังจากโจทก์ทราบว่าจำเลยบอกเลิกจ้างโจทก์แล้ว โจทก์จึงมีอิสระพ้นพันธกรณีและอำนาจบังคับบัญชาจากจำเลยแล้ว โจทก์ลงลายมือชื่อในหนังสือบอกเลิกจ้างเอกสารหมายเลข 1 เป็นการทำให้ไปตามความสมัครใจของโจทก์ย่อมมีผลผูกพันโจทก์ หนังสือบอกเลิกจ้างเอกสารหมายเลข 1 มีข้อความระบุว่าโจทก์จะไม่เรียกร้องหรือฟ้องร้องดำเนินคดีใดๆ แก่จำเลยอีกต่อไปเป็นการสละสิทธิของโจทก์ที่จะเรียกร้องเงินอื่นใดอันจะพึงได้รับตามกฎหมายจากจำเลยอีกแม้จำเลยเลิกจ้างโจทก์เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม โจทก์ก็ไม่มีสิทธิเรียกเงินค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม

4.1 เห็นว่า โจทก์ลงลายมือชื่อด้วยความสมัครใจไม่ได้ถูกบังคับ ขณะลงลายมือชื่อโจทก์ทราบดีแล้วว่าจำเลยเลิกจ้างโจทก์แล้ว จึงมีอิสระที่จะตัดสินใจ ค่าเสียหายที่โจทก์สละสิทธิเรียกร้องเป็นค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมตามบทบัญญัติมาตรา 49 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงาน และวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 ซึ่งไม่ใช่เงินตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 การที่โจทก์สละสิทธิเรียกร้องในเงินดังกล่าวจึงไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน และแม้ขณะที่โจทก์ลงลายมือชื่อโจทก์ก็ไม่ทราบว่าโจทก์จะเรียกร้องเงินค่าเสียหายได้ตามกฎหมายก็ตาม ก็ไม่ทำให้โจทก์กลับมีสิทธิเรียกร้องได้อีกเพราะโจทก์ได้สละสิทธินี้แล้ว ทั้งโจทก์จะอ้างว่าไม่ทราบว่ากฎหมายให้เรียกเงินค่าเสียหายนี้ได้ก็ตาม ที่ศาลแรงงานกลางพิพากษามานั้นต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา อุทธรณ์โจทก์ฟังไม่ขึ้น

5. พิพากษาขึ้น

ī ī ī ī ī ī ī ī ī ī ī ī ī ī ī ī ī ī ī ī ī ī ī ī ī

รวบรวมโดยนายไพบูรณ์ ธรรมสถิตย์มั่น

www.paiboonniti.com

Code : 3